

Milina Zimková - šperk z rodinného strieбра

V týchto dňoch, keď neskorá jar pulzujem už letným rytmom, je príjemné zísť si na výstavu. V Pálffyho paláci ponúka akademická maliarka Milina Zimková svoju Smaragdovú dosku. Obrazy živého sveta zastavené odvážnymi ťahmi štetca a kombináciou žiarivých farieb.

Na vernisáži som si obzerala vaše obrazy s maliarom Stanislavom Harangózom. Krútil obdivne hlavou a pohmkával. Potom vecne poznamenal: šikovné dievča! Vidím tu aj Kompánka, aj Ondreja Zimku, ale posunula to ďalej... Talent! Potešia vás slová uznania kolegov výtvarníkov?

Uznanie poteší každého, predovšetkým, keď je vyslovené výtvarníkom, teda človekom od „fachu“ a ešte k tomu omnoho skúsenejším. Hoci na talent neverím. Je vždy pre mňa veľká pocta, keď na moju výstavu prídu takéto osobnosti a ešte väčšia, keď sa k mojim veciam vyjadria. Je to do značnej miery zadostučinením.

Pamätám si na vaše slzy, keď sme celkom nedávno odpre-vádzali na poslednej ceste Vladimíra Kompánka. Vy-rástli ste v prostredí mno-hých umelcov, v čom bol tento svojbytný maliar pre vás vzácný?

My s bratom sme mali to šťastie, že vďaka otcovi sme chodievali k nemu do ateliéru, kde sme sa mohli voľne pohybovať a dokonca s jeho dcérou Barborou maľovať jeho farbami. Čím som bola staršia, tým viac som vnímala jeho tvorbu a obdivovala krásne ženy unášané turoňmi, ktorí vyskakovali z jeho fašiangových sprievodov. Bohužiaľ, zostalo po ňom veľké ticho, ako na jeho zasnežených drevenciach. Mys-

lím si, že je veľká škoda, že si nedokážeme uctiť takých ľudí ako bol Vladimír Kompánek, ale aj všetci galandovci ako napríklad Andrej Rudavský, ktorí svojou tvorbou pevne upevnili slovenské umenie do svetového. Kompánek bol osobnosťou. Nikdy sa nebál vyjadriť a vždy stál za Slovenskom v ťažkých aj radosných dobách.

Režisér Ivan Petrovický mi hovorieval, že tajomstvo úspechu herca je v tom, či vie nájsť na javisku svoj vlastný krok. Nezameniteľný. Asi to platí v každom umení. Pre mladého umelca, ktorý má možnosť byť súčasťou umeleckého sveta, nemusí byť jednoduché dokázať sa odlišť. Vnímali ste to tak aj vy?

Keď som chodila na VŠVU, často sme sa o tom rozprávali. Mala som spolužiakov aj z výtvarníckych rodín, aj úplných „nováčikov“. Myslím si, že my sme mali veľké plus, že už sme poznali prostredie ateliérov, tvorby a hlavne slobodného povolania. Keďže som vyrastala v otcovom ateliéri, je pre mňa úplne prirodzené, že moja robota bude „zimkovská“, keby som sa chcela odlišť a rozmýšľala nad tým, asi by som neurobila ani čiarku. Netrápim sa nad tým, inšpirujem sa kým a čím chcem.

Sochárka Klára Pataki rada cituje myšlienku, že netreba na inšpiráciu čakať, lebo sa môže stať, že príde a ne-

nájde nás pri robote... Vy ste mali od roku 2006 každý rok samostatnú výstavu, zdá sa mi, že sa riadite práve touto ideou, mylím sa?

Myslím, že za inšpiráciu treba ísť a niekedy aj utekať. Mňa veľmi baví samotný proces tvorby, či je to maľovanie alebo grafika. Dokonca je dôležitejší ako výsledok. Pretože verím, že ten sa po určitej námahе dostaví. Ale bez práce, trápenia, skúšania a radosti z tvorby by asi neprišiel. Nikdy som nemala problém ráno vstať a ísť maľovať. Je to krásna robota, ktorá ma k tomu ešte aj veľmi baví.

Viem, že istý čas ste sa venovali čínštine, kedy sa vo vás ozvala túžba po maliarstve? A mal na tom zásluhu váš otec Ondrej Zimka?

Čínštine som sa venovala len veľmi okrajovo, hoci som si sprvu myslela, že to bude moja cesta. Ale veľmi skoro som zistila, že to nie je pre mňa. No Čína so svojou kultúrou, filozofiou a tradíciou zostala mojou veľkou láskou. Minulý rok som sa tam dokonca dostala, mali sme tam s otcom, bratom a mojím priateľom výstavu. K maliarstvu ma určite priviedol môj otec, hoci najskôr nebol nadšený, ale čo už. Vybrala som si to ja a som veľmi šťastná.

Na jednej vernisáži vášho brata sochára povedal prezident Ivan Gašparovič, že rodina Zimková je slovenským rodinným striebrom. (Otec maliar, mama herečka a spisovateľka, brat sochár, váš partner N. Kelecsényi so-

chár). Vysoké uznanie, ale aj veľká zodpovednosť. Nezvážuje vás občasť?

Ak nad tým človek premýšľa, tak určite. Ale ono treba robiť a výsledky sa dostavia. Mne veľmi pomohol tvorivý pobyt v Paríži, kde som videla veľkých majstrov a uvedomila si, že Leonardo je len jeden. Ale aj, že sa niet začo hanbiť. Len treba mať čo ukázať, kúsok vlastnej cesty, a to bez roboty nejde. Kópií kópií je na svete dosť.

Rodinné striebro sa čoskoro dočká prírastku, čakáte svoje prvé dieťaťko. Čo pre vás znamená rodina?

Rodina je pre mňa nesmierne dôležité miesto, kde sa môže človek za každých okolností vrátiť. Kde ho niekto čaká a vypočuje. Je to miesto, kde môžem byť celé dni ticho, alebo sa smiať. Ale o to miesto sa treba starať, to, čo si z neho beriem, musím dávať aj nazad. Som veľmi rada, že ja také miesto mám.

Milina Zimková sa narodila 1. júna 1979 v Bratislave. Študovala na bratislavskej VŠVU a na Aristotelovej Univerzite v Tesalonikách, absolvovala stáž v Internationales des Arts v Paríži a študijný pobyt v Antverpách. Žije v Bratislave, venuje sa voľnej grafike a malbe.

Výstava Smaragdová doska v Pálffyho paláci v Bratislave potrvá do 29. júna, odporúčam.

Gabriela Rothmayerová

